

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: KT-136/94

Osijek, 2. ožujka 2004.

ŽK/MP

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na br. K-17/01

U kaznenom postupku protiv Svetislava Vranića i dr. zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH odlukom izvanraspravnog vijeća br. Kv-38/04 od 20. veljače 2004. godine razdvojen je postupak protiv prisutnog 36-okr. Stokana Sekanića od postupka protiv ostalih za sada nedostupnih okrivljenika.

U skladu s navedenom odlukom o razdvajanju postupka ovim podneskom izdvajam iz naše optužnice br. KT-136/94 od 3. travnja 2001. godine onaj činjenični i pravni dio izreke koji se odnosi na 36-okr. Stokana Sekanića tako da sada optužba protiv njega glasi:

protiv

STOKANA SEKANIĆA, zvanog Stojan, sina Vlade, rođenog 1. rujna 1953. g. u Popovcu, s posljednjim poznatim prebivalištem u B. Manastiru, M. Stojanovića 25, Srbina, drž. RH, ostali podaci nepoznati, u pritvoru Zatvora u Osijeku od 13. veljače 2004. godine,

da je

u razdoblju od kolovoza do prosinca 1991. godine, u Belom Manastiru, Kneževu i Kozarcu, kao sudionik oružane pobune lokalnog srpskog stanovništva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, pripadajući pararendarstvenim snagama nezakonito i nasilno uspostavljenog tzv. Sekretarijata za unutrašnje poslove B. Manastir

protuustavno i nasilno uspostavljene paradržavne tvorevine tzv. Srpske autonomne oblasti Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema, protivno odredbama čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12.kolovoza 1949.godine, te protivno odredbama čl. 4, 5. i 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12.kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), sudjelovao u organiziranim, masovnim, bezrazložnim i nezakonitim uhićenjima civilnih stanovnika Baranje nesrpske narodnosti, njihovom zastrašivanju i zlostavljanju, njihovom protuzakonitom zatvaranju i držanju u nečovječnim uvjetima u podrumskim prostorijama navedenog sekretarijata uz fizičko i psihičko zlostavljanje i okrutno mučenje, te nadalje u oružanim napadima pobunjeničkih pararedarstvenih snaga na civilna nebranjena naselja s većinskim hrvatskim stanovništvom, u kojima je to stanovništvo ubijano, ranjavano, zlostavljano i zastrašivano, pa je tako:

- u zatvoru navedenog sekretarijata ispitivao i kundakom puške tukao Veljka Salonju, uhićenog 27.kolovoza 1991.godine,

- u zatvoru navedenog sekretarijata tukao Pavu Zemljaka, uhićenog 26.kolovoza 1991.godine,

- u zatvoru navedenog sekretarijata tukao Tadiju Jakšića, uhićenog 27.studenog 1991.godine,

- na ulici u B.Manastiru 13.prosinca 1991.godine tukao Nikolu Kršića tako da je ovaj od udaraca pao u nesvijest, pri čemu mu je izbio prednje zube, ozlijedio lijevo rame i prebio četiri rebra,

- u selu Kneževu 18.kolovoza 1991.godine tražio Dragana Grujića prijeteći da će ga ubiti,

- dana 28.kolovoza 1991.godine sudjelovao u oružanom napadu milicijske postrojbe za posebne namjene na selo Kozarac u akciji tzv. čišćenja, pri čemu je zajedno s ostalima provaljivao u kuće, zlostavljao i zastrašivao stanovnike te pljačkao vredniju imovinu, a u kojoj je akciji ubijen stanovnik sela Ivo Malek, dok je Josip Vida ranjen u obje noge,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, nanosio mu velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja te primjenjivao mjere zastrašivanja i terora,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZ RH.

*Nadalje, ostajemo kod našeg prijedloga iz optužnice od 3.travnja 2001.godine da se protiv okrivljenika temeljem čl. 182. st. 2. t. 1. ZKP/93 **odredi pritvor**. Naime, okrivljenik je sve do uhićenja 13.veljače 2004.godine bio nedostupan tijelima vlasti, jer se nalazio u bijegu u nepoznatom boravištu izvan područja Republike Hrvatske. Za njim je zbog toga razloga bila raspisana tjeralica te se zbog njegove nedostupnosti, koja je trajala više od 8 godina, protiv njega nije mogao provesti kazneni postupak. Očito je da okrivljenik nakon tako dugog vremena više nikakvim razlozima koji bi bili vezani uz obitelj, uz posao, uz ostvarivanje nekih prava u Republici Hrvatskoj ili iz imovinskih interesa nije vezan za područje Republike Hrvatske, pa kako se radi o počinjenju teškog kaznenog djela za koje je zapriječena kazna zatvora i od 20 godina, opravdana je bojazan da bi on boravkom na slobodi mogao pobjeći i tako onemogućiti provođenje kaznenog postupka, odnosno izbjeći kaznenu odgovornost koja je prema do sada tijekom istrage prikupljenim dokazima izvjesna.*

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Željko Krpan